

Dostal jsem neprůstřelnou vestu

Lídr známé skupiny Kamelot Roman Horký z Brna zahrál před Vánocemi českým vojákům v Afghánistánu a Kosovu

Brno - Roman Horký, frontman skupiny Kamelot, dosud se svou kapelou hrál a zpíval v koncertních sálech, na jevištích kulturních domů či pod širým nebem. Letos před Vánocemi však zažil opravdové dobrodružství. Spolu s náčelníkem Generálního štábu Armády České republiky Vlastimilem Pickem vyrazil navštívit kontingent českých vojáků sloužících v misi ISAF v Afghánistánu a jednotku KFOR na území Kosova. „Lidé by měli být šťastní, že mohou žít tady. Domnívám se, že největší pomsta za hříchy z minulého života je narodit se právě v Afghánistánu,“ míní zpěvák.

Jak jste se na tuto, celkem nebezpečnou, misi dostal?

Asi před třemi týdny mě oslovila tisková mluvčí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky, jestli bych nejel do Afghánistánu a do Kosova před Vánocemi zahrát našim vojákům. Chvilu jsem si jeho nabídku samozřejmě rozmyslel, ale pak jsem se rozhodl jet. Přehodil jsem několik koncertů a 20. prosince odjel.

Proč jste se rozhodl odjet?

Hodně umělců se bojí, protože jde o rizikovou oblast. Baví mě výzvy a ke všemu jsem tramp. Návštěvy různých míst mě obohacují. A proto jsem s nabídkou souhlasil.

PUBLIKUM. Roman Horký zpíval v Afghánistánu jen na mikrofon. „Musel jsem víc zabrat,“ říká.

FOTO: MIRA TŘEBICKÁ, ARMÁDA ČR

BEZPEČNĚ. Ještě před odletem vyfasoval Roman Horký neprůstřelnou vestu. „Vyděsilo mě to,“ říká muzikant z Brna. FOTO: ČTK

barabizny. Většina z nich má střechy jen z plachet. Nemůžu to k ničemu přirovnat, protože nic podobného u nás nenajdete. Člověk, který neviděl, jak to tam vypadá, to může jen těžko pochopit. Řekl bych, že Kábul je o nějakých šest set let zpátky. S moderní civilizací se vůbec nedá srovnávat. Nic tam nefunguje. Jediné, co tam připomíná civilizaci, jsou spojenečtí vojáci.

Co vás nejvíc při přeletu do Kábulu překvapilo?

Smrad. Neuvěřitelný zápach lidských exkrementů. Lidi tam totiž topí v kamnech odpadky, které během dne sami vyprodukovali. Takže je zcela obvyklé, že spalují i své vlastní výkaly, kterými naplní plastové lahve. Afghánistán je nejhorší zemí, kterou jsem zatím ve svém životě viděl.

Kolik koncertů a kde všude jste pro vojáky hrál?

Byly to celkem čtyři koncerty. Tři jsem odehrál v Afghánistánu a jeden v Kosovu. Tam jsme po dvou dnech zamířili. Kosovo se s Afghánistánem vůbec nedá srovnat, je proti němu jako Monte Carlo. V Af-

ghánistánu jsem tedy hrál na základnách v Kábulu, Logaru a Sharaně.

Jak probíhal přesun mezi základnami?

Přesouvali jsme se s pomocí americké jednotky ve speciálních neprůstřelných vrtulnicích Black Hawk. Do každého se vejde osm lidí a je v nich neuvěřitelný rachot, takže musíte mít špunty v uších.

Jak se vám hrálo?

Bylo to trochu náročnější, neměli totiž žádnou aparaturu, pouze mikrofon. Například pro dvě stě padesát českých vojáků v Logaru jsem zpíval pouze na mikrofon. Musel jsem hodně zabrat hlasem. Potěšilo mě, kolik vojáků na koncerty přišlo, všichni ti, co zrovna nebyli ve službě.

Na které základně se vám hrálo nejvíce?

To se nedá jednoznačně říct. Ale líbilo se mi na letecké základně v Sharaně. Tam čeští vojáci stavi hangáry pro vrtulníky a je tam plno Brňáků. Touhle cestou bych chtěl předat pozdravy jejich rodinám. Bylo to tam příjemné. Ale dost na

NA MÍSTĚ. Také helma na hlavě byla v povinné výbavě kytaristy a zpěváka skupiny Kamelot. FOTO: MIRA TŘEBICKÁ, ARMÁDA ČR

mě padala únava, skoro jsem mlel z posledního, ale nakonec jsem koncert odehrál.

Znali vojáci písně Kamelotu?

Ano. Hrál jsem jen písně, které jsem sám napsal, a vojáci často zpí-

vali se mnou. Dokonce v Kábulu si se mnou jedna praporčíce zaspívala duet písně Slib.

Víte, jak česká posádka slavila Štědrý den?

Co mi říkali, tak myslím, že měli

dostat smaženého kapra a bramborový salát. Samozřejmě že se vojáci snaží nějak si přiblížit domov. Bylo mi jich líto, protože Afghánistán vypadá z výšky jako ošuntělá desetikáčka. Co se týče naší posádky, vojáci jsou v pohodě a byli vděční za každou písničku. Odloučení od vlasti i od rodiny si každý z nich nosí v sobě. Vánoce pro ně musely být těžké.

Jak se vojáci stravují v běžné dny?

Jedí ve vojenských jídelnách, kterým se říká Arma. Strava tam je docela fádni. Skládá se ze smažených slaniny. Ta mi vůbec nechutnala a trochu smrdí. Nesolených smažených vajíček, vajíček natvrdo, medu, sýru a salámů, které však vůbec nepřipomínají chuť našeho salámu.

Jsou tam pro vojáky obchody?

Kromě Army jsem na okraji táboara viděl i několik Asiátů, kteří prodávali trička. Jinak si vojáci můžou koupit krémy, náplasti. Mají tam hodně proteinových koktejlů, které pijí po posilování. Hodně na odbyt jdou i cigarety. Člověk tam totiž musí kouřit, aby nedýchal okolní smrad. Cigarety jsou hodně levné. Krabička marlborek přijde na šestnáct korun.

Jak jinak čeští vojáci na základnách v Afghánistánu žijí?

„Jel bych určitě znovu. Člověku se často nepodaří hrát lidem, kteří jsou v permanentním stresu a denně i v ohrožení života.“

Spí v železných buňkách, jaké můžete vidět u nás na stavbách. Například na základně v Kábulu mají český dům. Připomíná boudu z papundeklu někde u řeky. Vojáci tam však mají společenskou místnost s malým nealko barem.

Zažil jste během čtyř dnů v Afghánistánu něco nebezpečného?

Byla tam jedna akce na letišti, kde došlo ke vzdálené přestřelce. Měla to pod patronátem australská jednotka, ale že bych viděl, nějaký velký boj, to ne.

Přivezli jste si nějaký suvenýr?

Navštívil jsem jeden místní obchůdek. Byla to malá místnost, kde byly stěny ověšeny koberci. V koutku stála žena zahalená v burce a zpívala. V rohu místnosti byl turecký záchod, kde svoji potřebu přede mnou vykonával muž. Při tom všem mě obsluhoval malý kluk. Prodal mi sošku dvou koňských hlav.

Jel byste ještě jednou?

Bez přemýšlení můžu říct ano. Největším zážitkem pro mě bylo právě hrát. Člověku se často nepodaří hrát lidem, kteří jsou v permanentním stresu a denně i v ohrožení života. **BARBORA LUKŠOVÁ**

idNES.cz

Více fotografií z cesty Romana Horkého najdete na brno.idnes.cz